

(המשך ממעמד 27)

האלה שולל את עיקרי האמונה של שני האחרים. אך לשושתם כמה אינטרסים משותפים: הרמוקרטיזם וציה של החיים המדיניים, הרחבת חופש הכיטוי והמאבק, בתחומים אלה ייתכן שיתוף פעולה ביניהם. ניתן לשמוע מפי אנשי שמאל כי הר וואפד אינו נורא כל כך, וכי אנשי הוואפד אינם כה מנויים כפי שנדמה עליפי מצד עם המוצהר. אנשי הוואפד, מצידם, יכזי לים לפלוט כמה מילות שבח על אנשי השמאל, ועל זכותם להתבטא באופן חופשי. אנשי הימין והשמאל כאחד יכזי לים, בשעת הצורך, להתפטר עם הנאצריסטים, העומדים איבשה באמצע — ומכאן עמדת המפתח האפשרית של איש כמו חסנון הייכה.

יש עוד גורם. אין הוא מבליט את עצמו. הוא אפוף מיסתרין. אך כל אדם במצריים יודע כי בסופו של דבר, זהו הגורם בהיא הידיעה הצבא.

הצבא המצרי הוא תורה פוליטית. הוא שותק. בראשו עומד כי יום האדם השתקני ביותר בצמרת: עבדי אליראני אליראמי. אליראמי מצניע לכת. הוא מחייך בי ביישנות. הוא סובלן וסבלן להפליא. איש אינו יודע בדיוק מהו: האיש של אלירא דאת בצבא? האיש של הצבא אצל אלירא סאדאת?

הצבא המצרי הוא כוח כביר. הוא מונה קרוב לחצי מיליון איש. מתחככים בו קצינים וצעירים, בני האינטליגנציה, והי מיליונים שבאו מן הכפרים.

קצינים לשעבר, שרידי תקופת עבד אל נאצר, עדיין ממלאים תפקידי ייצוג ושיל טון רבים במינהל האזרחי. למורת רוחם של אנשי הימין והשמאל כאחד, אך מה אומר דור חדש שה קצינים, שגדל ביזם הכיפורים? האם הוא "ימני" או "שמאל לי"? האם הוא יכול להיות אדיש, כאשר ההמונים יוצאים לרחוב כדי למחות על העלאת מחירי המזון, כמו שקרה בינואר 1977? האם אין הוא חושש מפני מצב שבו יצטרך הוא, הצבא, לדכא מהומות כאלה? ומאידך, מה חושבים הקצינים כאשר עולה כוח כמו הוואפד, הרוצה לדחות את הצבא מן החיים המדיניים? אלה הן שאלות שאין לי תשובות עליהן. ונדמה לי כי יש רק מעט מאד אנשים במצריים כולה המסוגלים להשיב על כך, ואלה, כמובן, שותקים.

אך ברור כי אליראדאת צריך לסמוך על הצבא, ושהרכבה מצעריו מושפעים משיקולי זה.

סאדאת: בחן הסכך

נשיא בשעה זו. במדיניות החוץ: השמאל והי נאצריסטים שואפים לחידוש הקשרים עם ברית המועצות. הימין, כמו אליראדאת עצמו, שואף להידוק הקשרים עם ארצות הברית. הצבא זקוק לנשק — ואם ארצות הברית והמערב כולו לא יספקו נשק זה בכמויות סבירות, יהיו לנשיא בעיות.

בענייני השלום: העם רוצה כי שלום, מתוך תיקוה שאז אפשר יהיה לשקם את מצריים. השמאל שואף לשלום לא פחות מהנשיא. אך הוא מאשים את

הנשיא בכך שהלך בדרך בלתי נכונה, שר הביא לפילוג העולם הערבי ולאובדן הר קלפים המצריים, בלי תמורה ישראלית. הנאצריסטים טוענים את אותו הדבר. הי ימין עדיין לא התבטא בעניין זה, אם כי הבורגנות הימנית דוגלת אף היא, בשלום, מתוך האינטרסים שלה. יש להניח כי הצבא תומך בנשיא גם בעניין זה.

בעניינים כלכליים: השמאל והי נאצריסטים רוצים בפעילות ממלכתית להעלאת רמת המחיה, ובינתיים בהמשך סיכסוך המחירים. הימין רוצה במשק חופשי ובביטול הסיכסוך. לא ברור אם יש בעניין זה עמדה מגובשת של הצבא.

הנשיא דורך בהזירות. הוא סילק לא מכבר את שר הכלכלה רביהיוקרה שלו, כייסוני, שרצה להקטין את הסובסידיות. הויתרונות של ינואר 1977 עשו את שלהם. בענייני המישטר: הימין, הש

מאל והנאצריסטים גם יחד רוצים בדמוקרטיה, בחופש עיתונות, בפעילות מיפלגות תית חופשית. יתכן כי הצבא מסתייג מכך. הנשיא הלך בדרך זו בהזירות, אך כאשר גברה הביקורת הקולנית, החליט עתה לפי סוג אחרת ולצמצם את הדמוקרטיה. על רקע זה יש חשיבות לפרשת עיר התירות, שעמדה לקום בצל הפיראמידות.

היה זה פרויקט כביר, שהיה צריך להביא השקעה זרה גדולה למצריים. הכוונה היתה להקים בגבול המיזר, על אדמות ממשלתיות, תשלובת גדולה של מיפעלי תורות, בתימאר, בתימלון וכי. האיש המרכזי היה מחותנו של אליראדאת, חותן בתו, איליהון הגדול עותמן אחמד עותמן. הי מכוונה בפי העם, "קבלן המהפכה".

העיתונות וביטאוני המיפלגות, שאינם מעזים להתקיף את אליראדאת במישרין, ערכו הינאג של ביקורת סביב פרויקט זה. הם רמזו שיש כאן עסקי שהיתות, שמשחיתים את אוצרות המולדת ואת אי כותהיים, לטובת כמה עשירים.

כסופו של דבר החליט הנשיא לבטל את החוזה, שהיו כבר תור מיום, לחסל את הפרויקט ולוותר על החשקעות. אך לנו היה מר עזין, ואין ספק כי הדבר תרם לי החלטתו להפעיל יד חזקה יותר נגד המבכרים.

השלום: בעיית המכתח

ה כל זה אמר לגבי עתיד יחסי ישראל-מצריים?

נדמה כי שילטונו של אליראדאת יציב דיצורכו, מה גם שהעם המצרי אינו יודע כמהפכני, וכמחליף מנהיגיו לעיתים קרובות. זהו עם שמרני, התומך במנהיג הקיים כל עוד המצב נסבל. אולם יש הרבה מוקדים של תסיסה, חלקם גלויים וחלקם מתחת לפני הקרקע. על הכד מרחף ציפה של יוזמות יתברר, חלילה, כי יוזמה זו. אם השלום הגרוע של אייראדאת לא נענתה, שהנשיא טעה בהערכת ישראל, עליו הדבר לגרור אחריו תוצאות הרות-ישואה.

גורלות מצריים וישראל משולבים כיום. אך רק מצרים מעטים מסוגלים להבין מה מתרחש בישראל — ומיספר הישראלים, המבינים מה קורה במצריים, קטן עוד יותר. אייכהנה הדדיות יסודית זו, הי מגיעה עד ראשי הצמרת, עלוזה לפכן את עתיד שתי המדינות.

העם

חגישה ביוני

באותו בוקר השתנתה

ההיסטוריה הישראלית

אך רק בעוד מאה שנה

יתברר אם לחיוב או לשיזיה

תאריך היסטורי חלף השבוע, כימעט מבלי לעורר תשומת-לב: ה 5 ביוני, בבוקרו של יום זה לפני 11 שנים, המריאו מטוסי חיל-האוויר ומחצו את חיל-

כך, בגבולות המכוונים כיום, גבולות ה-4 ביוני.

בוקר גורלי. למחרת מילחמת ששת הימים, היו כל הישראלים משוכנעים כי היתה זו מילחמת גאולה והצלה. השימחה פרצה כל גבול. אולם מאז, התעוררו ספיר קות רבים, התחזיות קובעות כי בסוף המאה ה-20 יהיו הערבים רוב ב-ארץ ישראל השלמה, והתחליכים המדיניים, הכלכליים, החברתיים והצבאיים, שהחלו באותו בוקר גורלי, עדיין נמצאים בעיצור מם.

ייתכן שרק בעוד חמישים או מאה שנים יוכלו ההיסטוריונים לקבוע אם התאריך

כיבוש ירושלים: יוני 1967
חומר הנפץ נשאר

הזה — ה 5 ביוני 1967 — יירשם בתולדות עם ישראל לחיוב או לשלילה.

מוות בירושלים

החזכה, ירושלים

מאוחרת, אך המציאות

שונה מאד

רעם של התפוצצות פילח את השלווה הירושלמית. פיגוע קטלני נוסף קצר את קצירו.

בצורה זו הניה אש"ף את כרטיס-הביקור שלו בשערי ירושלים, לקראת יום-השנה ה-11 לכיבוש העיר המיוזרת. אש"ף עצמו היה מודע לסימליות המעשה — כי בניגוד למקובל, לא נמסרה ההודעה הי רישמית על הפיגוע בשם אחד האירגונים המשתייכים לאש"ף, אלא בשם אש"ף עצמו, שהוא אירגון-יג ללא כוחות ביצוע משלו.

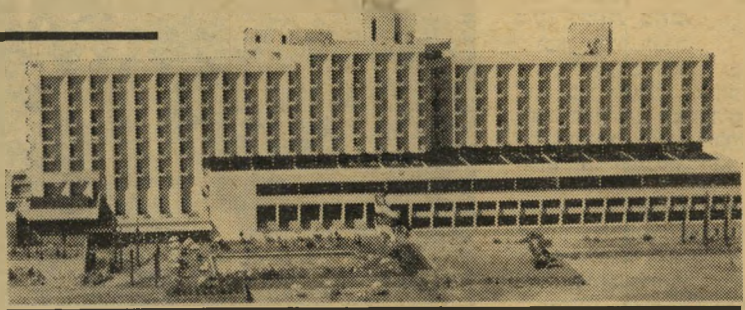
שתי ערים. כאשר נחפרו בחיפוזן הקברים לקורבנות הפיצוץ, ביניהם שלוי שה בני-נוצר בדמי חייהם, לפני כניסת השבת, סערו ריגשי הועם בצד העברי של העיר, ושררה דממה של סיפוק בצד הי ערבי.

האוויר המצרי. כוחות-היבשה של צה"ל פרצו קדימה. מילחמת ששת-הימים החלה.

לנסיבות שגרמו מילחמה זו הפכו כבר נחלת ההיסטוריה. בעיניים ישראליות, היתה זו מילחמת-מגן קלאסית. נשיא מצריים, גמאל עבד-אל-נאצר, ריכז את צבאו בחצי-האי סיני, במערך התקפי. בלי פרוי בוקציה, יצר מצב שניראה לישראלים כי איום מיפלצתי. צה"ל יצא לחסל את הי איום. באותו בוקר הכריזו שר-הביטחון, משה דיין, כי צה"ל יוצא להגן על המדינה, וכי אין פניו לכיבושים.

בעיניים ערביות, לא היתה ההשתלשלות כולה אלא מלכודת ישראלית מתחכמת. צה"ל יצא להגשים תוכנית ישראלית ערוי כה-מראש לכיבוש השטחים הערביים, תוך ניצול תעמולתי של מעשיה של מצריים. כך או כך, על התוצאות אין ויכות: ב-5 ביוני נפתח עידן חדש בתולדות ישר אל. שטחים נרחבים נפלו בידיה. ומאז היא נאחזת בהם. צירי ישראל, המתגייסים עתה לצה"ל, היו בני תשע כאשר פרצה המילחמה הזאת, ואין הם יכולים כלל לתאר לעצמם את ישראל כפי שהיתה לפני

הערבים מתנגדים לשם זה, הנראה להם משפיל, וקוראים לה, "מילחמת יוני".

מלונות גני שולמית לרוצים להתפנק באווירת חו"ל

בפרטים והזמנות: המשרד הראשי: גורדון 11, תל-אביב, טל. 03-220151

גני שולמית ים המלח:

200 חדרים המשקיפים לים, בריכת שחייה, מסעדה, בר, חדר ברידג', אולמות לכנסים ושמחות

גני שולמית אילת:

200 חדרים ו-3 פנטהאוזים המשקיפים לים, בריכת שחייה, מועדון לילה, בר, מסעדה אולמות לכנסים ושמחות

גני שולמית אשקלון:

110 חדרים המשקיפים לים, בריכת שחייה, חוף ים פרטי, סאונה, אולם התעמלות, מגרש טניס, בר, מסעדה אולמות לכנסים ושמחות